

VANDELSKABER HAR ANKET SKATTESAG TIL HØJESTERET

Østre Landsret tog 16. januar 2018 stilling til et principielt spørgsmål om den skattemæssige værdiansættelse af vandselskabers aktiver i to vandselskabers prøvesager mod Skat. Vandselskaberne, som tabte sagerne, har nu anket Østre Landsrets afgørelser til Højesteret.

Sagerne udspringer af vandsektorreformen fra 2010, hvor vandselskaberne overgik til at være skattepligtige enheder. I forbindelse med overgangen til skatte-

pligt skulle vandselskaberne have fastlagt et skattemæssigt afskrivningsgrundlag. I forarbejderne til vandsektorloven blev det lagt til grund, at skattepligten ville

føre til en skattebetaling fra vandselskaberne på ca. 100 mio. kr. om året. Dette var baseret på en forventning om, at de skattemæssige indgangsværdier ville blive fastlagt på samme måde som de regulatoriske værdier (POLKA-værdierne).

ANVENDELSE AF DCF-METODEN

Der blev imidlertid ikke i forbindelse med vandsektorreformens gennemførelse fastsat særlige regler om opgørelsen af vandselskabernes skattemæssige afskrivningsgrundlag. Det betød, at Skat har opgjort de skattemæssige indgangsværdier på baggrund af de almindelige skatteregler. Skat har i den forbindelse benyttet en værdiansættelsesmetode – DCF-metoden (discounted cash flow) – som anvendes ved almindelige konkurrenceudsatte virksomheder.

Vandselskaberne er uenige i, at DCF-modellen er en egnet værdiansættelsesmetode i vandsektoren med den økonomiske regulering, som selskaberne er underlagt, der betyder, at virksomhederne skal hvile-i-sig-selv og derfor ikke må optjene et overskud.

LANDSRETTENS DOM

I de to prøvesager, som vedrørte Hvidovre Vand A/S og Hjørring Vandselskab A/S, gav landsrettens flertal Skat medhold. Landsretten fandt, at Skat var berettiget til at tilsidesætte vandselskabernes værdiansættelse af deres bygninger og distributionsnet.

Bygningernes handelsværdi kunne fastsættes til den offentlige ejendoms-vurdering, hvorimod værdifastsættelsen for distributionsnettet viste sig at være mere kompliceret som følge af, at der ikke fandtes tilsvarende eller lignende transaktioner, som kunne danne grundlag for vurderingen.

Landsretten afviste i denne forbindelse, at genanskaffelsesværdien kunne lægges til grund, da selskaberne ikke havde godtgjort, at det opgjorte beløb svarede til aktivernes handelsværdi. I sagen vedrørende Hjørring Vandselskab A/S henviste landsretten blandt andet til, at distributionsnettet ifølge selskabets egen årsrapport fra 2007 var opført til ca. 100 mio. kr. og altså ikke de ca. 203 mio. kr., som selskabet i øvrigt påstod for værende genanskaffelsesværdien.

Landsretten anførte endvidere, at den af Skat anvendte "DCF-model" ikke i sig selv kunne antages at være i strid med bestemmelserne om skattepligt i reformlovgivningen eller forarbejderne hertil.

Landsretten skulle desuden tage stilling til, om Skats skøn over handelsværdien kunne tilsidesættes, fordi det var udøvet på et forkert eller mangelfuldt grundlag. Bevisbyrden i denne henseende påhvilede ifølge Østre Landsret vandselskaberne, og da det ikke fandtes sandsynliggjort, at skattemyndighedernes vurdering var forkert, og at det i øvrigt ikke var godtgjort, at selskaberne ved et salg til uafhængig tredjemand, ville kunne opnå en højere pris end skønnet af skattemyndighederne, fandt landsrettens flertal (fire mod en) ikke grundlag for at tilsidesætte Skats skøn.

EN DOMMER VILLE HJEMVISE SAGERNE

Mindretallet i landsretten – én dissenterende dommer – fandt det godtgjort, at Skats skøn var udøvet på et forkert eller mangelfuldt grundlag, og mente derfor, at Landsskatterettens kendelse derfor skulle ophæves og hjemvises til fornyet behandling ved skattemyndighederne.

Dommeren fandt med henvisning til vandsektorreformens forarbejder, at DCF-modellen som udgangspunkt er uegnet til estimering af handelsværdien af distributionsnettet, idet anlæggene ikke genererer overskud og derfor ikke har nogen handelsværdi. Den omstændighed, at hverken vandselskaberne eller skønsmanden havde peget på et mere velegnet princip til brug for værdiansættelsen end DCF-modellen, kunne ifølge den dissenterende dommer ikke føre til at give Skat medhold, idet skønsværdien påhviler skattemyndighederne. Den pågældende dommer mente derfor, at det var tilstrækkeligt til at tilsidesætte Skats afgørelser, at vandselskaberne har påvist, at DCF-modellen er uegnet. ANKE TIL HØJESTERET DANVA og de to vandselskaber har nu besluttet at anke de to prøvesager til Højesteret.

Det er Hortens vurdering, at det giver god mening at få sagerne prøvet ved Højesteret. Sagerne store og principielle betydning for hele vandsektoren og for forbrugerne taler i sig selv for at lade Højesteret prøve Skats afgørelser. Dertil kommer, at resultatet af afgørelserne strider klart mod de politiske forudsætninger, der lå til grund for vandsektorreformen. Det vil være interessant at se, om Højesteret vægter dette anderledes end landsretten.

Endelig giver dissensen i landsretten også et grundlag for at anke sagerne. Det kan således ikke udelukkes, at Højesteret vil være enig med den dissenterende dommer i, at vandselskaberne har ført tilstrækkeligt bevis for, at Skats skønsværdi er udøvet på et forkert eller mangelfuldt grundlag, og at afgørelserne derfor bør ophæves og hjemvises til fornyet behandling ■

Klavs V. Gravesen
Advokat, partner
kvg@horten.dk

Line Markert
Advokat, partner
lma@horten.dk

René Frisdahl Jensen
Specialistadvokat
rfj@horten.dk